

Не ще да е пресилено, ако се твърди, че цялата епархия и разбира се нейният център – градът Сливен през XIX век, са заслужили многократно знаменателното събитие – да посрещнат с огромно удовлетворение и гордост своя законно избран пръв митрополит през 1873 г. С учредяването на Българската Екзархия, многовековната борба спрямо чуждоезичното духовенство, десетилетията яростни сблъсъци срещу асимилаторските стремежи на гръцката Патриаршия, са увенчани с победа.

В Сливен, както и по цялата българска земя, движението за църковна независимост започва с първите прояви на спонтанна съпротива, преминава през категоричното противопоставяне на Одринската митрополия през 1829 г. и 1859 г., през последвалите акции на гражданите, убедени, че признават единствено „духовното си началство при българската народна черква”. /1/ И това несъмнено са прояви, резултат от новите мисловни хоризонти, от порасналото национално самочувствие на българското възрожденско общество през късното Възраждане. Същевременно постигнатото ниво на развитие на обществените отношения наточват църквата, както и самото духовенство, с допълнителни правомощия, като организиращ механизъм в променящите се обществени отношения.

В историческите извори има запазени доста сведения относно изборите на митрополитите, спонтанната радост около тяхното посрещане в епархиите, дейността им като духовни водачи на поробените си събратя християни. Това се отнася и за Н. В. Пр. Серафим Сливенски. Съвсем разбираемо е, че все още има неизследвани „полета”, много незадоволително обясними епизоди и детайли, които биха могли реконструктивно да представят в по-голяма пълнота впечатляващата личност на първия висш духовник на Сливенска епархия.

В този смисъл са особено ценни документите във фонда на самия митрополит, съхраняван в НБКМ-БИА, към тях тук допълваме сведения, почерпени от спомените на негови сподвижници, материали във възрожденската преса и пр. /2/ Тук се спирам на сведенията, които могат да се извлекат от спомени на близки хора от семейството на митрополит Серафим. На първо място анализирам голяма част от записките на неговия единствен син – д-р Любомир Серафимов, който всъщност записва и се опитва да възпроизвежда отделни епизоди, разказани му от неговия баща. Трябва обаче да се вземе под внимание обстоятелството, че тези писмени разкази съдържат наред с ценните сведения за баща му и някои неточности, като на